

Sentencja

- 1) Artykuł 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do przetwarzania danych osobowych dotyczących punktów karnych nakładanych na kierowców pojazdów za wykroczenia drogowe.
- 2) Przepisy rozporządzenia (UE) 2016/679, a w szczególności jego art. 5 ust. 1, art. 6 ust. 1 lit. e) i art. 10, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które nakładają na organ publiczny prowadzący rejestr, w którym wpisywane są punkty karne nakładane na kierowców pojazdów za wykroczenia drogowe, obowiązek publicznego ujawniania tych danych, nie przewidując zaś obowiązku wykazania przez osobę żądającą dostępu szczególnego interesu w ich uzyskaniu.
- 3) Przepisy rozporządzenia (UE) 2016/679, a w szczególności jego art. 5 ust. 1, art. 6 ust. 1 lit. e) i art. 10, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które zezwalają organowi publicznemu prowadzącemu rejestr, w którym wpisywane są punkty karne nakładane na kierowców pojazdów za wykroczenia drogowe, na ujawnianie tych danych podmiotom gospodarczym w celu ponownego wykorzystania.
- 4) Zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona temu, by trybunał konstytucyjny państwa członkowskiego, do którego wniesiono skargę na ustawodawstwo krajowe, które w świetle orzeczenia Trybunału wydanego w przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym okazuje się niezgodne z prawem Unii, postanowił w oparciu o zasadę pewności prawa, że skutki prawne tego ustawodawstwa zostaną utrzymane do dnia ogłoszenia przez ten sąd wyroku, którym ostatecznie rozstrzygnie on tę skargę konstytucyjną.

(¹) Dz.U. C 280 z 19.8.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 czerwca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 14 de Madrid – Hiszpania) – EV / Obras y Servicios Públicos S.A., Acciona Agua, S.A.

(Sprawa C-550/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 5 – Środki mające na celu zapobieganie nadużyciom wynikającym z zawierania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy na czas określony – Kolejne umowy o pracę na czas określony w sektorze budowlanym zwane „fijos de obra” – Pojęcie „obiektywnych powodów” uzasadniających odnowienie takich umów – Dyrektywa 2001/23/WE – Artykuł 1 ust. 1 – Przejęcie przedsiębiorstwa – Artykuł 3 ust. 1 – Ochrona praw pracowniczych – Wstąpienie w prawa i obowiązki wynikające z umów o pracę mające zastosowanie na podstawie postanowień układu zbiorowego – Układ zbiorowy ograniczający prawa i obowiązki przejętych pracowników do praw i obowiązków wynikających z ostatniej umowy zawartej z przedsiębiorstwem występującym z zamówienia publicznego]

(2021/C 320/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 14 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EV

Strona pozwana: Obras y Servicios Públicos S.A., Acciona Agua, S.A.

Sentencja

- 1) Klauzulę 5 pkt 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że do sądu krajowego należy dokonanie oceny, zgodnie z wszystkimi mającymi zastosowanie regułami prawa krajowego, czy ograniczenie do trzech kolejnych lat, bez szczególnych warunków, zatrudnienia pracowników na czas określony na mocy umów zwanych „fijos de obra” przez to samo przedsiębiorstwo w różnych znajdujących się w tej samej prowincji miejscach pracy i przyznanie tym pracownikom świadczenia z tytułu rozwiązania stosunku pracy – przy założeniu, że ów sąd krajowy stwierdzi, iż faktycznie przyjęto owe środki wobec wspomnianych pracowników – stanowią odpowiednie środki w celu zapobieżenia i, w danym wypadku, karania nadużyć wynikających z zawierania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy na czas określony lub „równoważne rozwiązania prawne” w rozumieniu tej klauzuli 5 pkt 1. W każdym wypadku takie ustawodawstwo krajowe nie może być stosowane przez organy danego państwa członkowskiego w taki sposób, iż odnowienie kolejnych umów o pracę na czas określony zwanych „fijos de obra” zostanie uznane za uzasadnione „obiektywnymi powodami” w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 lit. a) tego porozumienia ramowego jedynie ze względu na to, że każda z tych umów jest co do zasady zawierana w celu wykonania konkretnych robót budowlanych, niezależnie od czasu ich trwania, ponieważ takie ustawodawstwo krajowe nie uniemożliwiłoby w praktyce danemu pracodawcy zaspokojenia poprzez takie odnowienie stałych długookresowych potrzeb kadrowych.
- 2) Artykuł 3 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego przy przejęciu pracowników w ramach zamówień publicznych prawa i obowiązki przejętego pracownika, jakich musi przestrzegać przedsiębiorstwo przystępujące do zamówienia, ograniczają się wyłącznie do praw i obowiązków wynikających z ostatniej umowy, jaką ten pracownik zawarł z przedsiębiorstwem występującym z zamówienia publicznego, pod warunkiem że stosowanie tego uregulowania nie skutkuje postawieniem wspomnianego pracownika w mniej korzystnej sytuacji jedynie ze względu na to przejście, co powinien ustalić sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 czerwca 2021 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-559/19) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Chroniony obszar przyrodniczy Doñana (Hiszpania) – Dyrektywa 2000/60/WE – Ramy polityki wodnej Unii Europejskiej – Artykuł 4 ust. 1 lit. b) ppkt (i), art. 5, art. 11 ust. 1, art. 11 ust. 3 lit. a), c) i e) i art. 11 ust. 4 – Pogorszenie się stanu części wód podziemnych – Brak dalszej charakterystyki części wód podziemnych, które określono jako zagrożone pogorszeniem się stanu – Odpowiednie środki podstawowe i dodatkowe – Dyrektywa 92/43/EWG – Artykuł 6 ust. 2 – Pogorszenie się stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków]

(2021/C 320/05)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo C. Hermes, E. Manhaeve i E. Sanfrutos Cano, następnie C. Hermes, E. Manhaeve i M. Jáuregui Gómez, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo L. Aguilera Ruiz, następnie J. Rodríguez de la Rúa Puig i M.-J. Ruiz Sánchez, pełnomocnicy)